

Arrest

nr. 221 306 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. ROEX
Joseph Stevensstraat 7 / 23ste verdieping
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. ROEX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 30 november 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 18 december 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 22 september 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Tadzjiek te behoren. U bent een 27-jarige soennitische moslim en bent geboren in het dorp Pashai in Mehtarlam, het provinciecentrum van Laghman. Toen u 2 à 4 jaar oud was bent u samen met uw familie verhuisd naar Mazar-e Sharif in de provincie Balkh. Hier heeft u eerst op een plaats genaamd Chahar Saraka Silo geleefd en nadien zijn jullie verhuisd naar Badam Bagh in Mazar-e Sharif waar u 10 à 13 jaar gewoond heeft, tot uw vertrek uit Afghanistan. U woonde hier samen met uw vader, moeder, 4 broers en 5 zussen. 2 van uw broers zijn gehuwd en wonen in het huis van uw ouders samen met hun kinderen. Eén van uw zussen is ook gehuwd en zij woont in Kabul. Wegens de slechte band met de familie van haar echtgenoot, hebben u en uw familie geen contact meer met haar.

In 1388 (=2009 omgerekend naar de westerse kalender) bent u gestart met uw schoolopleiding aan de Istiqlal High School. In 2013 kon u beginnen met uw opleiding aan de universiteit Sadat Institute of High Education. U heeft uw eerste twee jaren aan de universiteit afgewerkt maar uw derde jaar heeft u omwille van de veiligheidsproblemen en uw vertrek uit Afghanistan niet kunnen afwerken. In september 2010 bent u gestart met uw job bij Supreme Food Service in Mazar-e Sharif. Dit was een buitenlands bedrijf dat een contract had met het Provincial Reconstruction Team (PRT). U werkte hier op het Northern Lights Camp en had de functie van insectenverdelger. U heeft hier gewerkt tot januari 2014.

Op een dag toen u van uw werk naar huis aan het gaan was, stopten er twee personen op een brommer naast u en stelden ze voor om u mee te nemen indien u dezelfde richting op moest. U ging hierop in en ging met deze 2 personen mee. Onderweg stelden jullie zich voor aan elkaar en vertelde u hen ook over uw werk. In de zesde maand van 1394 (=augustus/september 2015), zo'n vier-vijf maanden later, kreeg u een dreigbrief van de taliban waarin ze eisten dat u zou stoppen met uw werk en met hen zou samenwerken. Aangezien u al gestopt was met uw werk bij Supreme Food Service, nam u deze dreigbrief niet serieus. In de zevende maand van 1394 (=september/ oktober 2015) ontving u een tweede dreigbrief, deze keer eisten ze financiële steun maar ook dat u hen wapens ter beschikking zou stellen. U was heel bang na deze brief en besloot om enkele voorzorgsmaatregelen te nemen, zo ging u's nachts niet meer voetballen met uw vrienden. Tien à vijftien dagen na deze tweede dreigbrief ging u bij het verlaten van de universiteit samen met uw vrienden naar een voetbalmatch kijken. Toen u terug naar huis ging werd u aangevallen door twee personen op een brommer. U raakte gewond aan uw arm en rug en uw vriend bracht u naar huis. U verbleef een aantal dagen thuis en nadien hervatte u uw lessen aan de universiteit. Tien à twintig dagen na dit eerste incident was u onderweg van de universiteit naar uw huis. Toen u uw huis naderde, zag u een brommer die in uw richting reed. U besloot om terug te keren. De persoon op de brommer riep dat zijn brommer technische problemen had en vroeg of u hem kon helpen. U was echter bang en zette het op een lopen. Die persoon begon te schieten maar u raakte niet gewond en vluchtte weg.

Toen u thuis toekwam informeerde u uw familie over hetgeen gebeurd was. Ze zeiden u dat uw leven in gevaar is en dat u het land moest verlaten. U verbleef nog één nacht thuis en nadien ging u naar Kabul. Van hieruit reisde u verder via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië en Duitsland naar België. U verklaart in november 2015 Afghanistan verlaten te hebben. Op 30 november 2015 kwam u aan in België en op 18 december 2015 diende u een asielaanvraag in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat u vermoord zal worden door de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: 2 foto's waarop het kamp waar u tewerkgesteld was te zien is, de eerste en tweede dreigbrief van de taliban, 5 certificaten die u in het kader van uw werk gekregen heeft, een puntenblad en het uurrooster van uw school, een bevestigingsbrief van uw werk, uw taskara en een officiële vertaling hiervan en een deel van de verpakking waarin u uw post heeft ontvangen uit Afghanistan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en de elementen aanwezig in het administratieve dossier, u er niet in geslaagd bent om uw persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag werd op fundamentele wijze ondermijnd door tegenstrijdigheden en merkwaardigheden die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u dat dat er 2 personen op een brommer stopten en voorstelden om u af te zetten. U ging hierop in en onderweg stelden die 2 personen u vragen in verband met uw werk en u vertelde hen dan ook over uzelf en uw werk omdat dit de gewoonte is in Afghanistan (CGVS gehoorverslag p. 19). U had echter eerder verklaard dat u op de radio hoorde of op TV zag dat mensen die met de buitenlanders samenwerkten, bedreigd en vermoord werden door de taliban (CGVS p. 18). Het is dan ook weinig logisch dat u, die beweert dat mensen die net als u met buitenlanders werken bedreigd en vermoord worden door de taliban, aan twee vreemden openlijk vertelt over uw werk. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u niet gedacht had dat ze een

band zouden hebben met gewapende groeperingen (CGVS p. 19). Het is inderdaad niet op iemands gezicht af te lezen of die persoon al dan niet tot een gewapende groepering behoort, echter aangezien u zelf verklaarde dat uw beroep een risicoberoep was, mag er ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u voorzichtiger zou omspringen met dergelijke informatie. Ter verklaring zei u nogmaals dat dit gebruikelijk is in Afghanistan en dat wanneer er iemand vragen stelt over uw werk dat u het dan moet vertellen (CGVS p. 19). Omwille van bovenstaande vaststellingen is deze verklaring niet valabel, u wist welk risico uw beroep inhield en door te vertellen over uw werk zou u zichzelf in gevaar kunnen brengen. Het CGVS is er dan ook van overtuigd dat uw leven primeert op de gewoonten in Afghanistan die mensen hebben bij het ontmoeten van anderen en dat u indien deze feiten zich werkelijk hadden voorgedaan, toch meer voorzichtigheid zou vertonen in uw contacten met onbekenden.

Tijdens de zesde maand van het jaar 1394 zou u dan een dreigbrief ontvangen hebben van de taliban (CGVS p. 18). U gevraagd om de eerste ontmoeting met die 2 personen op de brommer in de tijd te situeren ten opzichte van deze eerste dreigbrief, zegt u dat die ontmoeting ongeveer 4 à 5 maanden voor de eerste dreigbrief was. U verklaarde ook dat u nog werkte op het ogenblik dat u die personen voor de eerste keer ontmoette (CGVS p. 19). Ter bevestiging werd u nogmaals gevraagd of u 4 à 5 maanden na deze eerste ontmoeting een eerste dreigbrief had ontvangen, waarop u antwoordde niet zeker te zijn van de exacte data maar dat het wel ongeveer 4 à 5 maanden was. Vier à vijf maanden voor de eerste dreigbrief die u heeft ontvangen en die dateert van 20/06/1394 (=11/09/2015 omgerekend naar de westerse kalender), was u echter niet meer aan het werk bij Supreme Food Service waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnd wordt. U verklaarde immers dat u in januari 2014 gestopt was met uw werk bij Supreme Food Service (CGVS p. 11-12). Ook in de bevestigingsbrief die u neerlegt staat dat u tewerkgesteld was tot 9 januari 2014 (zie document 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verandert u plots uw verklaring door te zeggen dat u hen in 2013 al ontmoette maar niet precies weet welke dag het was (CGVS p. 20) terwijl u eerder verschillende malen bevestigde dat het 4 à 5 maanden voor de eerste dreigbrief was, een dreigbrief die dateert van 2015 (CGVS p. 19). U gevraagd om welke redenen u dan eerst 4 à 5 maanden zei, zegt u dat u verward bent en herhaalt u dat het in 2013 was dat ze u vroegen om mee te gaan en dat de bedreigingen ongeveer 1 jaar nadat u gestopt was met uw werk begonnen (CGVS p. 20). Deze verklaring is echter niet afdoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te helderen, u heeft namelijk verschillende kansen gekregen om u te verbeteren vooraleer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid. Het louter veranderen van uw verklaring doet dan ook geen afbreuk aan de vastgestelde duidelijke tegenstrijdigheid.

Aangenomen dat in 2013 was dat u deze personen ontmoette, blijft het opmerkelijk dat u de eerste dreigbrief pas ontving op 20/06/1394 (=11/09/2015). Het is dan ook vreemd en weinig aannemelijk dat u plots, na een dergelijk lange periode van minstens 20 maanden (gerekend vanaf de datum dat u gestopt bent met werken), plots bedreigd zou worden door de taliban terwijl u zelfs niet meer voor Supreme Food Service werkte en u die personen in al die tijd ook niet meer gezien had. U bent in uw verklaringen ook niet duidelijk of u die personen na die eerste ontmoeting nog gezien hebt. U gevraagd of u die personen na die eerste ontmoeting nog gezien heeft, zegt u dat u hen niet meer gezien heeft (CGVS p. 20) terwijl u bij het spontaan uiteenzetten van uw asielmotieven nog verklaarde dat "ze u een aantal keren hielpen" (CGVS p. 18). U verklaarde dat er in deze eerste dreigbrief geschreven stond dat u moest stoppen met uw werk en met de taliban moest samenwerken (CGVS p. 18). Geconfronteerd met het feit dat dit toch wel vreemd is, zegt u dat u zelf ook niet weet om welke redenen u plots bedreigd werd en dat ze misschien niet wisten dat u niet meer werkte bij Supreme Food Service (CGVS p. 20). Vervolgens ontving u een tweede dreigbrief in de zevende maand van 1394 (CGVS p. 18), hierin eisten ze een meer specifieke samenwerking van u zoals financiële steun en het ter beschikking stellen van wapens, bovendien zouden ze u vermoorden indien u niet zou samenwerken met hen (CGVS p. 18). U verklaarde dat u heel bang was na deze tweede dreigbrief en dat u enkele preventieve maatregelen nam, zo ging u 's nachts niet meer voetballen met u vrienden maar u liet het niet na om uw lessen op de universiteit te volgen (CGVS p. 18+20). U verklaarde dat u ongeveer 14 à 15 dagen na het ontvangen van de tweede dreigbrief samen met uw vrienden, bij het verlaten van de universiteit, naar een voetbalwedstrijd ging kijken en waarbij u op de terugweg naar huis werd aangevallen door 2 personen en gewond raakte (CGVS p. 18). Ondanks dat dit incident zich voorgedaan zou hebben, en uw familie u ook aanraade om niet meer naar de universiteit te gaan, bleef u toch nog naar de universiteit gaan (CGVS p. 21). Dit relativeert dan ook uw voorgehouden angst in ernstige mate, immers indien u werkelijk aangevallen zou zijn en gewond geraakt zou zijn, mag er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u minstens uit bescherming voor uzelf en de angst die dit incident met zich meegebracht zou hebben, toch enige tijd niet meer naar de universiteit zou gaan. U verklaarde echter dat u slechts een aantal dagen niet naar de lessen bent gegaan omwille van uw wonden en dat u nadien uw studies verdergezet heeft (CGVS p. 21). 10 à 20 dagen na dit eerste incident zou er zich dan een tweede incident voorgedaan hebben (CGVS p. 21). U verklaarde dat u onderweg naar huis werd aangesproken door een persoon en gevraagd werd om hem te helpen omdat zijn brommer enkele problemen vertoonde. U was echter bang en besloot om te vluchten waarop

die persoon begon te schieten maar er niet in slaagde om u te raken en u kon vluchten (CGVS p. 18). Het was ook pas dit tweede incident dat u heeft aangezet om het land te verlaten. Daarnaast is het opmerkelijk dat u over deze twee incidenten nooit heeft gesproken tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u dit wel vermeld heeft (CGVS p. 22), nochtans blijkt uit het verslag van uw interview bij DVZ dat u slechts melding maakte van verschillende achtervolgingen door mannen op een motorfiets (Vragenlijst CGVS vraag 3 punt 5) en niet specifiek over een aanval heeft gesproken, laat staan over het feit dat u gewond geraakt zou zijn en beschoten zou zijn, hetgeen nochtans een belangrijk element zou zijn om uw voorgehouden vrees te verklaren.

Verder is het ook vreemd dat één dreigbrief in Pashtu werd opgesteld en de andere in Dari (zie document 3+4). Ter verklaring zei u dat ze misschien dachten dat u één van de talen niet sprak (CGVS p. 22). Geconfronteerd met het feit dat u nochtans verklaard had dat u die 2 personen op de brommer ontmoet had en met hen een gesprek gevoerd had (CGVS p. 18) en dat ze dus wel zouden weten welke taal u sprak, heeft u geen verklaring en zegt u dat u zelf ook niet weet waarom de twee brieven in twee verschillende talen werden opgesteld (CGVS p. 22). Wat uw documenten betreft is er nog een opvallende tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de documenten die u voorlegt. Zo legde u een officiële vertaling van uw taskara voor bij DVZ. U verklaarde dat deze vertaling na uw vertrek uit Afghanistan door uw broer bekomen werd, hij zou dit in Kabul laten vertaald hebben (CGVS p. 24). Op de vertaling staat als datum 21/07/1394 en 13/10/2015 (zie document 15), wat wil zeggen dat de vertaling bekomen werd 3 dagen na de tweede dreigbrief en dus vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan. Deze dreigbrief had u namelijk ontvangen op 18/7/1394 (=10/10/2015) (zie document 4). Aldus kan men zich afvragen waarom u een vertaling van uw taskara verkreeg alvorens u volgens uw asielrelaas zelfs nog maar van plan was het land te verlaten. Hiermee geconfronteerd zegt u dat de datum misschien niet juist is en dat u de enveloppe in het centrum heeft en deze kan bezorgen om te weten wanneer de documenten verstuurd werden (CGVS p. 24). De enveloppe biedt echter geen bewijs voor de datum waarop het document opgesteld werd en kan slechts aantonen dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan. U heeft op 3 juli 2017 een stuk van de verpakking waarin u uw documenten heeft ontvangen ingediend bij het CGVS, dit kan echter geen opheldering leveren voor de tegenstrijdigheid tussen uw verklaring en het document dat u voorlegt. Gelet op deze tegenstrijdigheden (CGVS p. 19+21), kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

U verklaarde dat u enkele dagen voor het gehoor op het CGVS (daterende van 22 juni 2017) een vriend had gesproken en dat hij u verteld zou hebben dat het leven van uw familie in gevaar is (CGVS p. 16). U gevraagd om deze problemen nader te verklaren, zegt u dat deze vriend uw buur was en tevens ook uw ex-collega was. Hij werd zelf bedreigd en is hierdoor gevlucht naar Turkije. Na het vertrek van deze vriend zou uw familie gedacht hebben dat ze het volgende doelwit zouden zijn en hierdoor zouden ze besloten hebben om hun huis in Mazar-e Sharif te verlaten (CGVS p. 16+22). U gevraagd om welke redenen uw familie het volgende doelwit zou zijn, zegt u dat ze dachten dat de aanvallers u zouden zoeken in uw huis en dat ze aangezien u daar niet bent, uw familie zouden kunnen aanvallen. U gevraagd of er sinds uw vertrek uit Afghanistan iemand naar uw huis is gegaan, zegt u dat er niemand naar uw huis is gegaan. U gevraagd om welke redenen ze zich dan plots na ruim anderhalf jaar bedreigd zouden voelen, zegt u dat uw buur bedreigd werd en dat uw familie dacht dat ze ook bedreigd zouden worden. Deze verklaring is echter niet voldoende om het CGVS te overtuigen van de problemen die uw familie momenteel zou hebben. Geconfronteerd met het feit dat u het CGVS niet heeft kunnen overtuigen van dit rechtstreeks verband tussen uw familie en uw buur zegt u plots dat ze niet zouden vertrekken omwille van uw buur maar omwille van de algemene bedreiging in de regio (CGVS p. 22). Bovendien is het ook vreemd dat u dit niet bespreekt met uw familie nadat u dergelijk nieuws vernomen heeft, nochtans had u hen de dag vóór het gehoor nog gesproken. U verklaarde dat uw familie u niet had verteld over deze problemen die ze zouden hebben omdat u onvoldoende geld had om lang genoeg te spreken met hen (CGVS p. 16). U gevraagd of u uw problemen met uw familie besprak nadat u vertrokken bent uit Afghanistan, zegt u dat u dit niet doet omdat u niet wilt dat ze verdrietig worden en zij zouden om dezelfde redenen de problemen die zij ondergaan niet bespreken met u (CGVS p.17). Deze verklaring is echter niet valabel, gezien het belang hiervan kan minstens verwacht worden dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om informatie te bekomen over het verdere verloop van uw problemen met de taliban. U had ook verklaard dat uw familie op de hoogte is van uw interview bij het CGVS, er mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat jullie in het kader van dit interview de problemen die jullie gehad zouden hebben wel zouden bespreken met elkaar. U heeft het CGVS dan ook niet kunnen overtuigen van deze problemen die uw familie nog zou hebben. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn, zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van

internationale bescherming. Betreffende uw job als insectenverdelger op een buitenlandse basis, dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Voor zover aangenomen kan worden dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen kan kennen met de taliban louter omwille van dit profiel van medewerker van een buitenlandse firma, beschikt u immers steeds over een intern vluchtalternatief in Kabul of Jalalabad en in andere steden waarover de taliban geen controle hebben. Uw profiel is immers uiterst laag. Bovendien was u al sinds januari 2014 gestopt met dit werk. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban beperkt zich in de steden tot 'high ranking ANSF (Afghaanse nationale veiligheidsdiensten) officials' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt

dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn “non-conflict related”. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile”doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U brengt geen documenten aan die bovenstaande appreciatie van het CGVS kunnen wijzigen. Naast de tegenstrijdigheden betreffende uw documenten die al besproken werden, kan nog worden opgemerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat er weinig bewijswaarde kan gehecht worden aan Afghaanse documenten, aangezien veel Afghaanse documenten makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten kunnen zelfs door gedegen experts niet van authentieke onderscheiden worden. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. De overige documenten die u voorlegt kunnen de bovenstaande appreciatie van het CGVS dan ook niet wijzigen. De twee foto's die u voorlegt en waarop het Northern Lights Camp te zien is, zijn afgedrukt vanop het internet waardoor deze geen enkel bewijs leveren voor uw asielaanvraag. Bovendien staat u zelf niet op deze foto's waardoor deze foto's verder ook niets bewijzen. De certificaten die u voorlegt hebben enkel betrekking op uw werk, aangezien uw problemen startten na uw werk bieden deze certificaten geen meerwaarde voor uw asielaanvraag. Uw puntenblad en uw uurrooster kunnen hoogstens aantonen dat u een schoolopleiding genoten heeft. De bevestigingsbrief van uw werk kan hoogstens aantonen dat u gedurende de aangehaalde periode als insectenverdelger gewerkt zou hebben bij Supreme Food Service. Uw taskara en de vertaling ervan kan enkel uw afkomst en identiteit bevestigen, hetgeen ook niet wordt betwist. De dreigbrieven die u voorlegt hebben naast het feit dat het vreemd is dat ze in twee verschillende talen werden opgesteld, kunnen door eender wie opgesteld zijn. De authenticiteit ervan is niet gegarandeerd. Bovendien hebben deze dreigbrieven slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Het deel van de verpakking dat u voorlegt toont enkel aan dat u post ontvangen hebt uit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In drie onderscheiden “middelen” voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht.

Met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus stelt verzoeker in zijn eerste middel dat er wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn tewerkstelling bij Supreme Foodservice, die diensten leverde bij de buitenlandse troepen in het Northern Lights Camp. Hierbij verwijst verzoeker naar de UNHCR Eligibility Guidelines van april 2016 waarin melding wordt gemaakt van een risico voor Afghaanse burgers die geassocieerd worden met de internationale militaire eenheden die in Afghanistan zijn gestationeerd. Verzoeker stelt dat hij als gevolg van zijn beroep deze kenmerken kreeg toegedicht en het slachtoffer werd van bedreigingen en effectieve gewelddaden vanwege de Taliban.

In zijn tweede middel beweert verzoeker dat de incoherenties in zijn verklaringen het gevolg waren van een slecht begrip van de vragen en de lange duur van het verhoor. Verzoeker stipt aan dat het eerste verhoor ruwweg twee jaar na zijn asielaanvraag plaatsvond, waardoor men zich bepaalde details niet meer herinnert.

Betreffende de vaststelling van de commissaris-generaal dat het vreemd is dat verzoeker met twee wildvreemden meereed en vertelde over zijn beroep, terwijl hij behoorde te weten dat dit bijzonder riskant is, stelt verzoeker dat het in zijn omgeving heel normaal is dat mensen elkaar een lift aanbieden. Verzoeker stelt dat men niet onmiddellijk iedereen verdenkt en dat hij op dat ogenblik slechts 24 jaar oud was en met een zekere jeugdigheid en naïviteit naar het leven keek.

Wat de geloofwaardigheid van de eerste dreigbrief betreft, stelt verzoeker dat het niet onmogelijk is dat de taliban niet op de hoogte waren van het feit dat hij niet langer bij Supreme Foodservice tewerkgesteld was en dat dit niets afdoet aan het feit dat anderen nog steeds de perceptie kunnen koesteren dat verzoeker met de buitenlandse internationale aanwezigheid werd geassocieerd. Ten tweede, zo vervolgt verzoeker, onderstreept het lange tijdsverloop tussen de beëindiging van de betrekking en het ontvangen van de eerste dreigbrief de waarachtigheid van dit stuk.

Inzake de tweede dreigbrief acht verzoeker het argument dat deze in een andere taal werd opgesteld weinig overtuigend. Het is volgens verzoeker perfect mogelijk dat de tweede dreigbrief door andere personen werd opgesteld. Naar het oordeel van verzoeker versterkt dit de waarachtigheid van het stuk omdat, indien verzoeker zich van een vals stuk had willen bedienen, hij ervoor zou hebben gezorgd dat beide brieven in dezelfde taal waren opgesteld.

Verzoeker ziet in zijn middel niet in hoe de problemen die zijn familieleden zouden hebben ervaren essentieel zouden zijn voor het al dan niet bestaan van een gegronde vrees in zijn hoofd, aangezien hijzelf, en niet zijn familie tewerkgesteld was voor een bedrijf dat diensten verleende aan de internationale strijdmacht in de regio. Daarnaast meent verzoeker dat het perfect aannemelijk is dat hij zijn problemen niet aan zijn familie kenbaar heeft gemaakt omdat hij zijn familie wenste te sparen.

Tenslotte stipt verzoeker aan dat de verwerende partij zichzelf tegenspreekt omdat er enerzijds wordt overwogen dat hij niet had mogen spreken met de personen op de brommer omwille van het hoge risico, terwijl er anderzijds wordt geconcludeerd dat er geen hoog risico zou bestaan. Het in de beslissing geciteerde arrest van het EHRM en de landeninformatie van EASO maakt volgens verzoeker misleiding uit aangezien deze bronnen dateren van 2012 en 2013 en de verwerende partij toegeeft dat de situatie sinds 2015, het jaar dat verzoeker gevlucht is, sterk is verslechterd.

In zijn derde middel stelt verzoeker dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming gelet op het onmiddellijke en reële gevaar op geweld.

De verwerende partij hangt volgens verzoeker een erg scheefgetrokken beeld op van de huidige situatie in de provincie Balkh, de herkomstregio van verzoeker. Volgens verzoeker is er juist sprake van een toename van het geweld in de regio en van een achteruitgang van de veiligheidstoestand in geheel Afghanistan waardoor verzoeker niet in eigen land terecht kan voor bescherming.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker zijn taskara met vertaling toe, een brief van Supreme Foodservice, een uurrooster van de universiteit waaruit zijn inschrijving blijkt, de eerste en de tweede dreigbrief van de taliban en de asielaanvraag (bijlage 26) van verzoeker (Verzoekschrift, bijlagen 3-8).

2.2.2. De commissaris-generaal heeft middels een aanvullende nota van 4 februari 2019 de verwijzing naar volgende documenten toegevoegd: een uittreksel uit het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018, een uittreksel uit het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation”* van december 2017 (p. 1- 68 en 195-201), het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update”* van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en een uittreksel uit het rapport *“EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (p. 1, 71-77 en 87) (Aanvullende nota CGVS).

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij een getuigenis voegt van R. S. betreffende zijn verblijf in het Northern Lights Camp, een uitprint van de website van Emendo AB, de onderneming van R. S., een uittreksel uit de website van solidinfo.se waaruit blijkt dat R. S. in de raad van bestuur van Emendo AB zat, een getuigenis van M. D., een getuigenis van P. M. en documenten die de aankoop van een nieuwe woning door de familie van verzoeker aantonen (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 9-14).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante

informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd wordt, wordt gesteld dat de geloofwaardigheid van het relaas fundamenteel wordt ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden en incoherenties. Zo wordt in de beslissing gewezen op het gebrek aan voorzichtigheid van verzoeker, die aan twee onbekenden op een brommer die hem een lift aanboden zou hebben verteld over zijn werk, hoewel hij had vernomen dat personen die met buitenlanders samenwerken ernstige risico's liepen.

Vervolgens wordt in de beslissing gewezen op de uiteenlopende verklaringen van verzoeker betreffende de chronologie van de feiten. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeker stelde de eerste dreigbrief, die van 11 september 2015 dateert, ongeveer 4 à 5 maanden na de ontmoeting met de onbekenden ontvangen te hebben. Na confrontatie met het gegeven dat hij reeds in januari 2014 gestopt was met zijn tewerkstelling bij Supreme Foodservice, zo vervolgt de commissaris-generaal, wijzigde verzoeker zijn verklaringen en stelde hij dat de ontmoeting met de twee onbekenden reeds in 2013 plaatsvond.

In de bestreden beslissing wordt aangestipt dat verzoeker geen deugdelijke verklaring kan geven voor het feit dat hij geruime tijd na de ontmoeting en op een moment dat zijn tewerkstelling reeds gestopt was, plots werd bedreigd door de taliban en werd opgeroepen om met hen samen te werken. Naar aanleiding van de tweede dreigbrief van 10 oktober 2015 waarbij verzoeker werd gevraagd financiële steun te verstrekken en wapens ter beschikking te stellen, zo stelde de commissaris-generaal vast, nam verzoeker enkele preventieve maatregelen, maar hij bleef naar de universiteit gaan hoewel zijn familie dit afraaide en ondanks een aanval na het bijwonen van een voetbalwedstrijd waarbij verzoeker gewond raakte. In de beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker 10 à 20 dagen na dit eerste incident nog een schietincident meemaakte waarna hij besloot het land te verlaten, hoewel hij de twee geweldsincidenten niet had vermeld ter gelegenheid van zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Voorts wordt het in de bestreden beslissing bevreedend geacht dat één dreigbrief in het Pashtou werd opgesteld en de andere in het Dari, hoewel de twee onbekende personen waarmee hij een gesprek had wisten welke taal verzoeker sprak. De commissaris-generaal acht het ook opmerkelijk dat de vertaling van verzoekers taskara dateert van vóór zijn vertrek uit Afghanistan, hoewel verzoeker zelf beweerde dat hij zijn identiteitsstuk na zijn vertrek door zijn broer in Kabul had laten vertalen.

Vervolgens wordt in de beslissing gewezen op de bewering van verzoeker dat hij enkele dagen voor zijn gehoor op het CGVS in 2017 zou hebben vernomen dat het leven van zijn familie in gevaar zou zijn, terwijl zijn verklaringen dienaangaande weinig overtuigend zijn. Tevens blijkt dat verzoeker geen inspanningen heeft gedaan om bij zijn familie nadere informatie in te winnen over deze bedreigingen.

Omdat de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn, kunnen zij geen basis vormen voor een risico-analyse in het kader van het verlenen van internationale bescherming. De commissaris-generaal merkt op dat betreffende de job van insectenverdelger op een buitenlandse basis in de beslissing wordt gesteld dat dit een uiterst laag profiel was en dat verzoeker in geval van eventuele bedreigingen door de taliban over een vluchtalternatief in Kabul of Jalalabad beschikt waar de taliban geen controle heeft. Aangezien verzoeker reeds in 2014 met dit werk was gestopt, zo vervolgt de commissaris-generaal, is het risico bovendien niet langer actueel.

Specifiek met betrekking tot het risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet worden in de beslissing de regionale verschillen in Afghanistan geduid en gesteld dat op basis van de verklaringen van verzoeker de veiligheidssituatie in de provincie Balkh moet worden beoordeeld. De commissaris-generaal stelt op basis van de beschikbare informatie dat de kern van het conflict in Afghanistan zich niet in de provincie Balkh situeert en dat deze provincie grotendeels in handen van de overheid is. De hoofdplaats Mazar-e-Sharif wordt als één van de veiligste steden in Afghanistan bestempeld en de meeste veiligheidsincidenten worden in het district Chemtal gerapporteerd. De commissaris-generaal is van oordeel dat er actueel voor burgers in deze regio geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal brengt tenslotte in herinnering dat aan de neergelegde documenten uit Afghanistan weinig bewijswaarde kan worden gehecht omwille van corruptie en dat de foto's van het Northern Lights Camp zijn afgedrukt van internet waardoor ze geen bewijs vormen in het kader van verzoekers asielrelaas. Voor het overige wordt overwogen dat deze documenten de appreciatie niet kunnen wijzigen.

2.5.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

2.5.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.4. Verzoeker roept in zijn middel zijn tewerkstelling bij Supreme Food Service in het Northern Lights Camp en de UNHCR Eligibility Guidelines in om te stellen dat er in zijn hoofd wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. De Raad stipt echter aan dat de vrees niet alleen subjectief aanwezig dient te zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5.5. Uit de door de verwerende partij per aanvullende nota bijgebrachte UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 (Aanvullende nota CGVS 4 februari 2019, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 43) blijkt dat burgers die voor de internationale troepenmacht werkten als tolk of in andere hoedanigheden een bepaald risico lopen, maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak (*Ibid.*, p. 48).

2.5.6. Blijkens het administratief dossier werkte verzoeker van 7 april 2010 tot 8 januari 2014 part-time als insectenverdelger voor Supreme Foodservice bij het PRT in Mazar-e-Sharif (AD, stuk 12, Documenten, bevestigingsbrief werk; AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 22 juni 2017, p. 6-9).

2.5.7. Verzoeker betwist de vaststelling niet van de commissaris-generaal dat hij als insectenverdelger een eerder laag profiel had en dat hij bovendien reeds in januari 2014 met dit werk gestopt was, waardoor zijn vrees voor vervolging niet gegrond en niet langer actueel lijkt te zijn. Bijkomend stelt de commissaris-generaal op basis van de rechtspraak van het EHRM en een EASO-rapport van 2012 over gericht geweld (AD, stuk 13, Landeninformatie, EASO COI Report Afghanistan *“Insurgent strategies – intimidation and*

targeted violence against Afghans”, december 2012; EHRM 9 april 2013, H. en B. t. V.K.), dat men in geval van belaging door de taliban in het algemeen over een intern vluchtalternatief beschikt in steden waar de taliban geen controle heeft indien men niet tot de ‘high ranking officials’ behoort. De taliban zouden niet over de operationele capaciteit beschikken om ‘low level collaborators’ te vervolgen in gebieden buiten hun controle. Door in zijn middel louter te verwijzen naar het feit dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan sedert 2015 is verslechterd, toont verzoeker niet aan dat de specifieke informatie over de slagkracht van de taliban, die de commissaris-generaal hanteert om de vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker ongegrond te achten, misleidend zou zijn. Verzoeker levert immers geen andersluidende en/of meer actuele informatie aan betreffende zijn regio van herkomst die een ander licht werpt op de positie van de taliban in Mazar-e Sharif.

2.5.8. Wat de concrete vervolgingsfeiten betreft die verzoeker aanhaalde, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker initieel verklaarde dat er op 11 september 2015 (20/06/1394 volgens de Afghaanse kalender) een eerste brief in het Pashtou onder de deur werd geschoven, afkomstig van de taliban, die aan hem gericht was (AD, stuk 14, Vragenlijst CGVS, 21 maart 2016, vraag 5). In deze brief stond wat voor werk hij deed en werd hem gevraagd te stoppen met werken voor de ongelovigen en mee te werken met de taliban (*ibid.*). Verzoeker verklaarde op 10 oktober 2015 (18/07/1394 volgens de Afghaanse kalender) een tweede brief te hebben gekregen waarin meer specifiek stond welke samenwerking de taliban van hem eisten (*ibid.*). Verzoeker stelde ook verschillende keren te zijn achtervolgd door mannen op een motorfiets (*ibid.*). Hij bevestigde uitdrukkelijk dat hij hieraan niets toe te voegen had (*ibid.*, vraag 7).

Ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal vulde verzoeker in het kader van een “*spontaan relaas*” de beschreven vervolgingsfeiten verder aan. Verzoeker stelde dat hij na het ontvangen van de tweede dreigbrief met vrienden een voetbalmatch bijwoonde en werd aangevallen door twee personen die op een brommer zaten, waarbij hij gewond raakte (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 22 juni 2017, p. 18) en dat hij later werd beschoten door een onbekende die vroeg hem te helpen omdat zijn brommer technische problemen had (*ibid.*). Toen hij zijn familie over dit schietincident informeerde, maande deze hem aan het land te verlaten waarna hij de volgende dag naar Kabul vertrok (*ibid.*, p. 18-19) en uiteindelijk zijn land van herkomst verliet.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker de geweldsincidenten, die blijkbaar de rechtstreekse aanleiding waren voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst voor het eerst aanhaalt ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van een “*spontaan relaas*”. Verzoeker kan dus bezwaarlijk voorhouden dat deze incoherentie te wijten zou zijn aan een slecht begrip van de vragen. Hij kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat hij zich bepaalde details niet meer zou herinneren door het belangrijke tijdsverloop tussen zijn asielaanvraag en zijn gehoor. De gewelddadige vervolgingsfeiten die verzoeker voor het eerst vermeld tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal in 2017 zouden immers de rechtstreekse aanleiding vormen voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, waardoor redelijkerwijs van verzoeker kan worden verwacht dat hij deze zwaarwichtige feiten, die met fysiek geweld gepaard gingen, van bij aanvang zou hebben vermeld. De geweldsincidenten, waarvan verzoeker slechts in 2017 voor het eerst gewag maakt, kunnen bijgevolg niet aannemelijk worden geacht.

2.5.9. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij zich reeds vóór de aanvang van zijn tewerkstelling bij Supreme Foodservice bewust was van het risico dat de taliban individuen die samenwerkten met de buitenlanders zouden bedreigen (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 22 juni 2017, p. 18). Indien verzoeker deze risico's kende, wekt het sterke verbazing dat hij tegen onbekenden op een brommer, die hem een lift aanboden, openlijk zou hebben gesproken over zijn werk (*ibid.*, p. 19). Door in zijn middel te stellen dat het in zijn omgeving normaal is dat mensen elkaar een lift aanbieden, levert hij geen aannemelijke verklaring voor zijn loslippigheid over zijn tewerkstelling. In zijn middel verwijst verzoeker ook naar zijn jeugdigheid en zijn naïviteit, maar uit zijn relaas blijkt duidelijk dat hij zich terdege bewust was van de risico's die eventueel verbonden konden zijn aan zijn tewerkstelling. In weerwil van verzoekers beweringen *in fine* van zijn tweede middel spreekt de commissaris-generaal zichzelf geenszins tegen door enerzijds het risico in hoofde van verzoeker laag in te schatten omdat hij slechts deeltijds als insectenverdelger werkte in het Northern Lights Camp, en het anderzijds wél risicovol te achten om zomaar tegen onbekenden te vertellen over het werk dat hij deed, met name omwille van de specifieke Afghaanse context en de houding ten aanzien van tewerkstelling die contacten met buitenlanders impliceert. De commissaris-generaal verduidelijkt enkel dat de gedragingen van verzoeker niet overeenstemmen met zijn voorgehouden vrees.

2.5.10. Zoals hierboven aangegeven blijkt uit de verklaringen van verzoeker over de inhoud van de dreigbrieven dat van hem wordt verlangd dat hij zou stoppen met werken voor de ongelovigen. De Raad stelt vast dat verzoeker aanvankelijk, bij het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geenszins liet uitschijnen dat hij niet langer tewerkgesteld was op het ogenblik dat hij de dreigbrieven ontving (AD, stuk 14, Vragenlijst CGVS, 21 maart 2016, vraag 5). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal betoogde verzoeker dat hij niet begreep waarom hij de brief gekregen had omdat hij al gestopt was met zijn werk (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 22 juni 2017, p. 18). Hij preciseerde verder dat hij 4 à 5 maanden vóór het ontvangen van de eerste dreigbrief nog werkte (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 22 juni 2017, p. 19). Nadat hij evenwel werd geconfronteerd met een aantal incoherenties betreffende de chronologie van de feiten, stelde verzoeker dat de bedreigingen eigenlijk pas begonnen waren ongeveer 1 jaar nadat zijn tewerkstelling was gestopt (*Ibid.*, p. 20). Uit de stukken blijkt zelfs dat er meer dan anderhalf jaar zou zijn verstreken tussen het einde van zijn tewerkstelling in januari 2014 en de eerste dreigbrief in september 2015 (*cf. supra*). Gelet op deze zeer sterk uiteenlopende verklaringen over de situering in de tijd van de gebeurtenissen, kan hieraan geen enkel geloof worden gehecht. In zijn middel wijst verzoeker erop dat het niet onmogelijk is dat de taliban niet op de hoogte waren van het feit dat hij niet langer tewerkgesteld was, maar deze uitleg vormt geen rechtvaardiging voor de uiteenlopende verklaringen die hijzelf heeft afgelegd. Verzoeker kan zeker niet worden bijgetreden waar hij oppert dat het lange tijdsverloop tussen het beëindigen van zijn betrekking en het ontvangen van de eerste dreigbrief de waarachtigheid ervan zou ondersteunen. Er lijkt dus geen causaal verband te bestaan tussen de dreigbrieven, in zoverre deze als authentiek kunnen worden beschouwd, en verzoekers eerdere tewerkstelling. Aangezien verzoeker reeds in januari 2014 stopte met werken, kan zijn vrees thans ook niet langer als actueel worden beschouwd.

2.5.11. Blijkbaar koppelt verzoeker het ontvangen van de dreigbrieven aan zijn contact met de onbekenden op de brommer. Indien hij werkelijk gesproken zou hebben met (handlangers van) zijn belagers, zouden zij op de hoogte moeten zijn van het feit dat verzoeker Dari spreekt en slechts beperkt Pashtou (AD, stuk 15, Verklaring betreffende de procedure). Bijgevolg ging de commissaris-generaal niet onredelijk te werk door te stellen dat het uiterst bevreemdend is dat de tweede dreigbrief die aan verzoeker werd gericht in het Pashtou werd opgesteld. Het standpunt van verzoeker in zijn verzoekschrift dat het gegeven dat er verschillende talen werden gehanteerd de waarachtigheid van de stukken zou versterken, vormt geen aannemelijke verklaring voor deze bizarre situatie.

2.5.12. De neergelegde dreigbrieven (AD, stuk 12, Documenten, Dreigbrief in Pashtou, Dreigbrief in Dari), die verzoeker opnieuw als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 6 en 7) vormen geen afdoende bewijs dat hij daadwerkelijk door de taliban zou zijn bedreigd omwille van zijn tewerkstelling. De Raad wijst op de informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat zowat alle mogelijke documenten ook frauduleus worden nagemaakt waardoor deze documenten onbetrouwbaar zijn (AD, stuk 13, Landeninformatie, COI Focus Afghanistan, Corruptie en valse documenten, 27 juni 2013). Bovendien slaagt verzoeker er niet in geloofwaardige verklaringen af te leggen over de situering in de tijd van de feiten die aanleiding gaven tot deze dreigbrieven en kan hij geen deugdelijke rechtvaardiging aanreiken voor het feit dat deze in twee onderscheiden talen zijn opgesteld, waardoor de zeer relatieve bewijswaarde nog verder wordt ondermijnd.

2.5.13. Tijdens zijn gehoor gaf verzoeker zelf aan dat hij via een vriend had vernomen dat het leven van zijn familie in gevaar was (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 22 juni 2017, p. 16), maar dat hij hierover bij zijn familieleden geen bijkomende informatie had ingewonnen. Samen met de commissaris-generaal merkt de Raad op dat de vage verklaringen van verzoeker en zijn lakse houding ten aanzien van zijn familieleden niet lijkt te wijzen op een acuut risico. Verzoeker stelt in zijn middel dat de ongeloofwaardigheid van de problemen van zijn familieleden niet betekent dat hijzelf geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben. Het ontslaat verzoeker evenwel niet van zijn verantwoordelijkheid om over zijn eigen voorgehouden problemen ook geloofwaardige verklaringen af te leggen.

2.5.14. De Raad stipt aan dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden worden geoordeeld, kunnen de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten geen aanleiding geven tot de erkenning als vluchteling.

2.5.15. De stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt zijn niet van aard om een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing. De taskara (Verzoekschrift, bijlage 3) van verzoeker

bevat zijn persoonsgegevens die niet ter discussie staan, net zo min als zijn tewerkstelling bij Supreme Foodservice (Verzoekschrift, bijlage 4) en het feit dat hij studies gelopen zou hebben (Verzoekschrift, bijlage 5). De neergelegde dreigbrieven werden hierboven reeds besproken. De stukken die verzoeker middels een aanvullende nota ter terechtzitting aanbrengt betreffen opnieuw zijn tewerkstelling (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 9-13), maar deze vormen geen bewijs van het feit dat verzoeker louter omwille van deze tewerkstelling zou worden vervolgd. Het feit dat zijn familie een nieuwe woning zou hebben aangekocht (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 14) kan niet in verband worden gebracht met verzoekers asielrelaas.

2.5.16. Verzoeker kan de voorgehouden vervolgingsfeiten evenmin aangrijpen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. In het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt *“ernstige schade”* als volgt omschreven:

“§2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.17. Waar verzoeker in zijn derde middel inzake de weigering van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet stelt dat er wel degelijk een reëel gevaar op geweld bestaat en dat er een onjuist beeld van de situatie in de provincie Balkh wordt opgehangen, verwijst de Raad naar de aanvullende nota van de commissaris-generaal waarin op grond van de meest recente landeninformatie wordt geoordeeld dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid en dat het aantal geweldsincidenten in verhouding met het aantal burgers - relatief gezien - erg laag scoort waardoor gesteld kan worden dat er aldaar voor burgers geen reëel risico bestaat om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurige geweld. Specifiek met betrekking tot Mazar-e-Sharif wordt gesteld dat dit een toevluchtsoord vormt voor burgers uit andere provincies en districten en dat het geweld er hoofdzakelijk doelgericht van aard is. Aangezien verzoeker afkomstig is uit Mazar-e-Sharif, kan er niet worden besloten dat er in zijn hoofd een reëel risico voorhanden zou zijn zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/3 en/of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN